

468.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 7 maja 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie urządzenia i prowadzenia ksiąg wodnych wraz ze zbiorami map wodnych i dokumentów.

Na podstawie art. 229 i 266 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 102, poz. 936) zarządza się co następuje:

Układ księgi wodnej, zbioru map wodnych i zbioru dokumentów.

§ 1. Księga wodna służy do wpisu praw użytkowania wody, postanowień co do wysokości piętrzenia, ilości wody i zachodzących w tym względzie zmian, tudzież do wpisu spółek wodnych (związków wałowych), oraz uprawnień rybackich (§ 5 i 13 nin. rozp.).

Księga ta zawiera następujące rubryki:
na lewej stronie:

1) nazwę gmin i wsi (osad), w których są urządzenia zakładu wodnego (rybackiego) lub spółki wodnej (związku wałowego), przyczem miejscowość, w której jest główna część zakładu ma być uwidoczniiona na pierwszym miejscu, a przy gminach znajdujących się w innym powiecie lub także w innym województwie ma być podana obok w nawiasie nazwa powiatu względnie także województwa,

2) określenie zakładu wodnego (rybackiego) względnie spółki wodnej (związku wałowego),

3) imię i nazwisko uprawnionego i jego miejsce zamieszkania lub nazwę spółki wodnej (związku wałowego) i siedzibę zarządu,

na prawej stronie:

4) uprawnienia wodne (rybackie) i sposób użytkowania wody, zasadnicze wymiary odnoszące się do wysokości piętrzenia, ilości wody zezwolonej do użytkowania i do znaków wodnych, z powołaniem liczb i dat orzeczeń względnie protokółów,

5) ograniczenia uprawnienia np. co do czasu trwania uprawnienia,

6) uwagi np. o tymczasowych zarządzeniach wydanych z mocy art. 66 ust. (3) i art. 228 ustawy wodnej z r. 1922.

Wzór a) w załączeniu.

Na początku pierwszego tomu księgi wodnej ma być umieszczony spis (rejestr) wpisów, celem ułatwienia odszukania wpisu. W tym celu odnośne stronicę mają 3 rubryki; w pierwszej rubryce są podane nazwy wód płynących, w drugiej liczby porządkowe wpisów uprawnień, a w trzeciej tom i odnośne stronicę księgi wodnej.

Każdy zakład względnie spółka wodna (związek wałowy) ma tylko jedną liczbę porządkową.

Dla każdego zakładu lub spółki wodnej (związku wałowego) są przeznaczone dwie stronicę księgi wodnej obok siebie leżące. Lewa stronica ma być opatrzona u góry w lewym rogu liczbą porządkową (arabską) i od strony prawej nazwą zakładu wzgl. spółki wodnej (związku wałowego) w skróceniu, a pra-

wa stronica ma zawierać u góry od strony lewej nazwę wody płynącej i w rogu prawym ponownie liczbę porządkową.

Dodatek do księgi wodnej zawiera dane szczegółowe co do spółek wodnych (związków wałowych).

Jest on podobnie złożony, jak księga wodna i zawiera następujące rubryki:

na lewej stronie:

1) nazwę gmin, wsi (osad), w których są grunta, kopalnie i zakłady przemysłowe należące do spółki (związku), przyczem przy gminach znajdujących się w innym powiecie lub także w innym województwie ma być podana obok w nawiasie nazwa powiatu, względnie także województwa,

2) zasadnicze postanowienia statutu, mianowicie: cel spółki, sposób oznaczenia datków udziałowych i głosowania (§ 2 i 6 ust. 1 art. 142 ustawy wodnej), zarząd i władza nadzorcza, oraz daty i liczby odnośnych orzeczeń,

3) spis członków spółki, a przy znaczniejszej ich liczbie podanie ilości członków z odwołaniem się na spis szczegółowy umieszczony w zbiorze dokumentów,

na prawej stronie:

4) spis członków zarządu względnie wydziału,

5) własnoręczne podpisy osób podpisujących za zarząd spółki (związku),

6) uwagi.

Wzór b) w załączeniu.

Na początku pierwszego tomu dodatku do księgi wodnej należy umieścić spis (rejestr) spółek wodnych (związków wałowych). Odnośna stronica ma 2 rubryki, z których pierwsza zawiera liczby wpisu spółek (związków) do księgi wodnej, a druga odnośne stronicę dodatku.

Dla każdej spółki (związku) przeznacza się dwie stronicę dodatku do księgi wodnej obok siebie leżące. U góry ma być umieszczony napis zawierający na lewej stronie odnośną liczbę porządkową wpisu do księgi wodnej i nazwę spółki (związku), na prawej stronie siedzibę zarządu spółki (związku) i ponownie liczbę porządkową wpisu do księgi wodnej.

Każdy tom księgi wodnej i dodatku ma mieć stronicę ponumerowane i ma być opatrzony stwierdzeniem urzędowym ilości kart.

Wszelkie wpisy do księgi wodnej i dodatku mają być wykonane atramentem czarnym wyraźnym pismem. Po każdym wpisie należy pociągnąć przez obie strony linję, a puste miejsce w rubrykach przekreślić linjami ukośnami. Wpisy mają następować po sobie aż do wyczerpania miejsca na stronicę. W razie wyczerpania miejsca należy przy następnym wpisie dla tego samego uprawnienia (spółki, związku) przeznaczyć nowe dwie stronicę bezpośrednio po ostatniej z zajętych już, zaopatrzyć je w ten sam napis, jak poprzednio, a nadto należy zaznaczyć na nowej lewej stronie u góry w lewym rogu odniesienie do zapisanych stronic poprzednich wpisów, tudzież na prawej stronie poprzedniego wpisu u dołu w prawym rogu odniesienie do nowych stronic.

Każda zmiana wpisu może być skuteczniiona tylko przez nowy wpis i przekreślenie w całości lub

częściowo w miarę potrzeby czerwonym atramentem wpisu poprzedniego, odnoszącego się do tej zmiany, przyczem należy dodać na końcu również czerwonym atramentem rzymską liczbę porządkową, a przy wpisie zmiany umieścić w rubryce pierwszej tę samą liczbę rzymską czarnym atramentem. W podobny sposób należy postąpić w razie sprostowania błędu pisarskiego.

§ 2. Zbiór map wodnych składa się z mapy poglądowej wód w powiecie w podziale 1:100.000, tudzież z planów szczegółowych odnoszących się do planów wodnych. Plany szczegółowe winny zawierać sytuację umożliwiającą zorientowanie się w założeniu całego urządzenia, przekrój podłużny i w miarę potrzeby przekroje poprzeczne rzeki oraz odpowiednie rzuty i przekroje budowli z wpisanymi ważnymi miarami. Plany te mają być z zgodne z planami oryginalnymi, zatwierdzonymi przez władzę wodną.

Plany szczegółowe mają być złożone w formie papieru kancelaryjnego między dwie tektury o takich wymiarach i związane tasiemką.

Na tekturze ma być umieszczona u góry nazwa wody płynącej, pod nią liczba wpisu do księgi wodnej, a niżej nazwa zakładu względnie spółki wodnej (związku wałowego).

§ 3. Zbiór dokumentów składa się z odpisów wydanych przez władzę orzeczeń, odnoszących się do wpisów w księgach wodnej i w dodatku. Odpisy te mają być wykonane na trwałym papierze w formie papieru kancelaryjnego z pozostawieniem po obu brzegach strony marginesów 3 cm. szerokości. Dokumenty odnoszące się do tego samego zakładu wzgl. spółki wodnej (związku wałowego) należy zaopatrzyć na początku w jedną kartkę papieru w tym samym formacie, na której umieścić należy u góry na środku liczbę porządkową wpisu do księgi wodnej, nazwę wody płynącej i nazwę zakładu wzgl. spółki wodnej (związku wałowego). Dokumenty te należy przechowywać w odpowiedniej tece i z końcem roku, a przy mniejszym wpływie co kilka lat, dać oprawić w jedną książkę z dodaniem na początku każdego tomu spisu zakładów wzgl. spółek wodnych (związków wałowych), których dokumenty są przechowywane, a na okładce napisu: „Zbiór dokumentów księgi wodnej, Rok . . .”.

Do zbioru dokumentów należy dołączyć dotychczasowe wykazy udzielonych praw wodnych n. p. księgi wodne prowadzone w Małopolsce, a odnośnie do spółek wodnych (związków wałowych) odpisy zatwierdzonych przez władzę statutów i spisy członków spółek wodnych (związków wałowych).

Przechowywanie księgi wodnej oraz zbiorów map i dokumentów, wgląd do nich, odpisy.

§ 4. Księgę wodną, dodatek do niej, zbioru map i dokumentów przechowuje władza prowadząca księgę wodną pod zamknięciem, w możliwie bezpiecznym od ognia lokalu.

Wgląd do księgi wodnej, dodatku i zbiorów map i dokumentów jest dozwolony każdemu w godzinach urzędowych pod dozorem urzędnika, który winien czuwać, aby księgi, dokumenty i mapy nie doznały

przy tem uszkodzenia, a zapiski lub rysunki żadnej zmiany.

Władza prowadząca księgę wodną ma wydawać interesantom na żądanie odpisy wpisów do księgi wodnej i dokumentów przechowywanych w zbiorze za złożeniem należności, którą oznaczy Minister Robót Publicznych.

W p i s y.

a) Uprawnienia wodne.

§ 5. Do ksiąg wodnych mają być wpisane:

1) prawomocne pozwolenia władzy wodnej na używanie wody tak publicznej, jak i prywatnej uzyskane na podstawie przepisów ustawy wodnej z r. 1922;

2) uprawnienia wodne wraz z określeniem odnoszących się do nich postanowień art. 252—254 ustawy wodnej z r. 1922 pozostają w mocy;

3) wszelkie zmiany zaszele w uprawnieniach i w odnoszących urządzeniach wodnych wpisanych do ksiąg wodnych, które będą urządzone na podstawie niniejszego rozporządzenia, o ile na te zmiany zezwoliła prawomocnie władza wodna;

4) spółki wodne (związki wałowe) związane na podstawie przepisów ustawy wodnej z r. 1922;

5) związki wałowe w b. dzielnicy pruskiej, dla których zostały wydane statuty w drodze rozporządzenia królewskiego (art. 183 ustawy wodnej z r. 1922);

6) spółki wodne (związki wałowe) publicznoprawne istniejące przy wejściu w życie ustawy wodnej z r. 1922 na podstawie przedtem obowiązujących przepisów, po dopełnieniu przez zarządy tych spółek (związków) warunków zawartych w art. 183 ustawy wodnej z r. 1922;

7) wszelkie zmiany w organizacji uprawnieniach spółek wodnych (związków wałowych) wpisanych do ksiąg wodnych, urządzonych na podstawie niniejszego rozporządzenia, przeprowadzone zgodnie z ustawą wodną z r. 1922.

§ 6. Celem wpisania do ksiąg wodnych uprawnień wymienionych w § 5 winna władza prowadząca księgę wodną wezwać zarządy istniejących w jej okręgu zakładów i urzędów wodnych, tudzież przewodniczących spółek wodnych (związków wałowych) do przedłożenia zeznań co do danych, które mają być wpisane do księgi wodnej.

Zarazem należy ich wezwać do przedłożenia:

1) oryginalnych planów szczegółowych i kopji tychże przeznaczonych do zbioru map wodnych sporządzonych według wymogów podanych w § 2 niniejszego rozporządzenia; przyczem dla zakładów istniejących przy wejściu w życie ustawy wodnej z r. 1922 przedłożenie tych planów można ograniczyć do tych części urządzeń, które mają bezpośredni wpływ na interesy publiczne lub prawa osób trzecich;

2) prawomocnych orzeczeń władz i odpisów tych orzeczeń potrzebnych do zbioru dokumentów w myśl § 3 niniejszego rozporządzenia, a co do spółki wodnej (związku wałowego) także statutu i odpisu tegoż;

3) odnośnie do uprawnień istniejących przy wejściu w życie ustawy wodnej z r. 1922 także:

a) dowodów dopełnienia warunków zastrzeżonych w art. 252—254 ustawy wodnej z r. 1922, a więc

dokumentów i odpisów tychże stwierdzających specjalny tytuł, na którym są oparte prawa zgłoszone, lub stwierdzających, że istnieje prawnie urządzenie służące do ich wykonywania, dalej, że te urządzenia zostały wzniesione przed 1 stycznia 1923 r. lub że przed tym terminem przystąpiono legalnie do ich wykonania, a wreszcie, że zakład istniał w dniu 1-ym stycznia 1923 r. dłużej niż 10 lat,

b) urzędowych wyciągów z ksiąg hipotecznych (gruntowych),

c) wykazu osób, na których prawa zakład może oddziaływać z dołączeniem ewentualnych ich oświadczeń.

§ 7. Przedłożone dowody i plany zbada władza prowadząca księgę wodną, o ile jest zarazem kompetentna według szóstej części ustawy wodnej z r. 1922 i jeżeli istnienie i rozmiar prawa będą wykazane w sposób wykluczający wszelką wątpliwość, orzeknie wpisanie uprawnienia do księgi wodnej, ułoży na podstawie opinii urzędu technicznego treść wpisu w zwięzłych i jasnych zdaniach, oraz rozstrzygnie, które plany i dokumenty mają być w kopjach i odpisach włączone do zbiorów.

W razie zaś wątpliwości lub braku dokumentów przeprowadzi władza wodna stosując przepisy zawarte w szóstej części ustawy wodnej z r. 1922 dochodzenie, na podstawie którego wyda orzeczenie co do utrzymania w mocy i rozmiarów uprawnienia, a po prawomocności tego orzeczenia ułoży na podstawie opinii urzędu technicznego treść wpisu do księgi wodnej, lub odmówi stanowczo wpisania do księgi wodnej.

O ile władza prowadząca księgę wodną nie jest zarazem władzą kompetentną do przeprowadzenia wyżej podanych dochodzeń i wydania orzeczenia po myśli szóstej części ustawy wodnej z r. 1922, odstąpi dowody i plany władzy kompetentnej. Władza kompetentna przeprowadzi to dochodzenie, wyda orzeczenie, ułoży treść wpisu na podstawie opinii urzędu technicznego i prześle go władzy prowadzącej księgę wodną wraz z planami i dokumentami, których kopje i odpisy mają być złożone do zbiorów, lub odmówi stanowczo wpisania do księgi wodnej, zawiadamiając o tem władzę prowadzącą księgę wodną.

§ 8. Jeżeli interesowany złożył wspomniane w § 6 niniejszego rozporządzenia wyjaśnienia i dowody jednej z władz utrzymujących księgę wodną, winien na wezwanie innej władzy prowadzącej księgę wodną podać datę podania i władzę, której przedłożył wyjaśnienia i dowody.

Jeżeli władza prowadząca księgę wodną posiada odnośne dowody w oryginale (np. księgi wodne w Małopolsce) lub jeżeli dowody zaginęły, a władza ma odnośne dane w aktach, może interesowały powołać się na te dowody i akta lub wskazać władzę, która ma te dane.

Nadesłanie przez interesowanego zeznania wspomnianego w § 6 należy uważać jako wniosek o wpisanie uprawnienia do księgi wodnej w myśl art. 253 i 254 ustawy wodnej z r. 1922.

§ 9. Władze wodne, udzielając pozwoleń na użytkowanie wody, zawiązanie spółki wodnej (związku wałowego), albo orzekając o prawności istnienia urzą-

dzeń i rozmiarach uprawnienia, które istniało przy wejściu w życie ustawy wodnej z r. 1922, lub wreszcie pozwalając na zmiany w uprawnieniach lub odnośnych urządzeniach, winne są z urzędu przelać po prawomocności orzeczenia władzy prowadzącej księgę wodną treść wpisu i nadesłać przytem plany do zbioru map wodnych sporządzone przez interesowanego na jego koszt i sprawdzone przez odnośny urząd techniczny oraz sprawdzone przez siebie odpisy orzeczeń wszystkich instancji.

§ 10. Władze wodne, nadzorujące zakłady i spółki wodne, komisje rewizyjne oraz państwowe zarządy techniczne winny czuwać, aby stan faktyczny zgadzał się z wpisami do ksiąg wodnych i w tym celu czynić wszelkie doniesienia i zarządzenia wskazane w ustawie wodnej z r. 1922.

§ 11. Zakłady wodne, których urządzenia leżą w kilku powiatach i spółki wodne (związki wałowe), których grunty leżą w kilku powiatach, należy wpisać do księgi wodnej tego powiatu, w którym znajduje się główna część zakładu, a w księgach wodnych innych powiatów tylko uwidocznic je w krótkości z odwołaniem się na wpis do księgi wodnej pierwszego powiatu.

§ 12. O dokonanym wpisie do księgi wodnej zawiadamia władza prowadząca księgę wodną władzę, na podstawie orzeczenia której uskutecznił wpis, oraz wszystkich interesowanych, podając treść wpisu i wymieniając plany oraz dokumenty, których kopje złożono do zbiorów. Oryginały planów i dokumentów należy zwrócić stronom.

b) Uprawnienia rybackie.

§ 13. Uprawnienia rybackie podlegają wpisowi do ksiąg wodnych w wypadku, gdy wpis taki przewidują obowiązujące ustawy rybackie.

W b. dzielnicy pruskiej mają być wpisane do ksiąg wodnych prawa rybackie przewidziane w § 11 ustawy rybackiej z 11 maja 1916 r. (Zb. ust. pr. str. 55), oraz ewentualne ich zmiany i wygaśnięcie na wniosek uprawnionego, stwierdzony przez właściwą władzę rybacką, która prześle władzy prowadzącej księgę wodną, treść wpisu i odpisy dla zbioru dokumentów.

Zresztą mają do wpisu uprawnień rybackich odpowiednie zastosowanie postanowienia zawarte w niniejszem rozporządzeniu.

Władze prowadzące księgę wodną.

§ 14. Księgę wodną wraz z zbiorem map wodnych i zbiorem dokumentów prowadzi władza administracyjna I instancji (art. 229 ustawy wodnej z r. 1922), w gminach zaś, które stanowią odrębny okrąg administracji państwowej, władza, która spełnia tam czynności administracyjne I instancji, a w Warszawie—Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę.

§ 15. Państwowy urząd techniczny wodny mający siedzibę w danym powiecie, w braku takiego najbliższej położony, lub wreszcie inny państwowy urząd techniczny, który wyznaczy Wojewoda, jest obowiązany dostarczyć starostwu mapę poglądową do zbiorów map wodnych, sprawdzać zgodność planów prze-

znaczonych do zbioru map wodnych z planami zatwierdzonymi przez kompetentną władzę wodną i współdziałać przy ułożeniu wpisów do księgi wodnej, wreszcie pomagać władzy prowadzącej księgę wodną w należytem jej prowadzeniu.

Przepisy końcowe.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wy-

jątkiem województwa śląskiego z dniem 1 lipca 1924 r.

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:
Rybczyński

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*

(Strona lewa).

Wzór a). Do rozp. Ministra Robót Publ.
z dn. 7 maja 1924 r. poz. 468.

(L. porz.)

[(Nazwa zakładu, spółki wodnej (związku wałowego)).

Nazwa gmin, wsi (osad)	Określenie zakładu wodnego (rybackiego) lub spółki wodnej (związku wałowego)	Imię i nazwisko i miejsce zamieszkania uprawnionego lub nazwa spółki wodnej (związku wałowego) i siedziba zarządu

(Strona prawa).

(Nazwa wody płynącej).

(L. porz.)

Uprawnienia wodne (rybackie) i sposób użytkowania wody, zasadnicze wymiary, znaki wodne, liczby i daty orzeczeń względnie protokołów	Ograniczenia uprawnień	UWAGI

(Strona lewa).

Wzór b). Do rozp. Ministra Robót Publ.
z dn. 7 maja 1924 r. poz. 468.

(L. porz. wpisu do księgi wodnej).

[Nazwa spółki (związku)].

Nazwa gmin, wsi (osad)	Zasadnicze postanowienia statutu spółki (związku), mianowicie cel spółki, wysokość udziałów, sposób głosowania, zarząd i władza nadzorcza. Liczby i daty orzeczeń względnie protokołów	Spis członków spółki (związku)

(Strona prawa).

[Siedziba zarządu spółki (związku)].

(L. porz. wpisu do księgi wodnej)

Spis członków zarządu wzgl. wydziału spółki (związku)	Własnoręczne podpisy osób podpisujących za zarząd spółki (związku)	UWAGI

469.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 30 kwietnia 1924 r.

o utworzeniu gminy Marki w powiecie warszawskim.

Na mocy art. 1 ustawy z dn. 22 września 1922 r. w przedmiocie zmiany granic oraz rozwiązywania i tworzenia gmin wiejskich na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. R. P. № 86 poz. 770) zarządza się co następuje:

§ 1. Z gminy wiejskiej Bródno powiatu warszawskiego wyłączą się następujące miejscowości:

Wieś Drewnice, folwark Drewnice, leśnictwo Drewnice, osadę Marki, kolonję Osinki, kolonję Pustelnik, kolonję Rościszewo, kolonję Henryków, kolonję Czerwony-Dwór, kolonję Pustelnik D., kolonję Piotrówkę, wieś Pustelnik-Strugę, kolonję Czarną-Strugę, kolonję Brazylkę, wieś Siwki, kolonję Podlesie, kolonję Szybówek, kolonję Zielonkę-Letnisko, kolonję Zielonkę-Bankową, folwark Nutkę Zieloną i wszystkie inne niezaludnione osady, położone w granicach gminy Brudno na wschód od granic gruntów folwarków: Lewinów, Lewicpol i Lewandów oraz gruntów wsi Grodzisk i Brzeziny.

Z wymienionych wyżej miejscowości tworzy się gminę wiejską Marki z siedzibą urzędu gminnego w Markach.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1924 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*

470.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 17 maja 1924 r.

o przepisach sanitarnych dla zakładów fryzjerskich i golarskich.

Na podstawie art. 24 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych

oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. № 67 poz. 402), punktów 1, 12 i 15 art. 2 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63 poz. 371) oraz § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 18 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozdziału kompetencji Ministra Zdrowia Publicznego (Dz. U. R. P. № 9 poz. 86) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 6 marca 1922 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o przepisach sanitarnych dla zakładów fryzjerskich i golarskich (Dz. U. R. P. № 40 poz. 337) przedłuża się na dalsze dwa lata.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1924 r. i obowiązuje na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austriackiego.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*

471.

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 23 maja 1924 r.

w przedmiocie uzupełnienia art. 11 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Art. 11 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 51 poz. 314) uzupełnia się przez dodanie nowego (dziewiątego) punktu treści następującej:

„9. W wypadkach nieobjętych powyższymi punktami, o ile za zwolnieniem przemawiać będą względy nadzwyczajne, może przyznawać zwolnienie od należności celnych Minister Skarbu do wysokości kwoty pięćdziesięciu tysięcy złotych rocznie”.